

Ricard Borràs Iglesias, de Lleida, va iniciar la seva carrera en el món del dret de ben jove, i ara, després de 25 anys, està orgullós d'haver arribat fins on ho ha fet.

Degà del col·legi d'advocats de la capital del Segrià des de fa alguns mesos, té la voluntat de treballar sempre per a la millora de la professió: **"La meua idea és fer un mandat i no presentar-me al següent. De totes maneres intentaré amb aquest temps fer-ho el millor possible."** I afegeix en relació a la tasca que ha de portar a terme des del seu càrrec: **"Penso que quan una persona es posa en un lloc com aquest i assumeix tot el que comporta, ha d'estar oberta a les crítiques i saber escoltar tothom, però també ha de tenir un programa i voler fer les coses d'una determinada manera."** Aprofitem, doncs, l'ocasió que tenim de parlar amb ell perquè reflexioni en veu alta sobre la situació actual de l'advocacia.

L'accés a la professió és un dels temes més debatuts en l'actualitat, i el nostre personatge opina: **"Per a mi la millor manera, la més correcta, d'accedir-hi és la passantia, però les coses han canviat molt des que jo la vaig fer amb Francesc Sapena i ara ja no m'atreuria a dir-ho en majúscules."** El problema és la seva pèrdua d'operativitat per raons de massificació: **"Hi ha un excés de gent que surt de la universitat i els despatxos no la poden acollir."** Sap perfectament que el mercat ha arribat a un punt de saturació que caldrà resoldre d'alguna forma: **"La situació en aquest sentit és caòtica. La raó per la qual s'hi ha arribat no la sé, però sóc del parer que hi té molt a veure el fet que no s'ha sabut regular des de les altes instàncies, perquè a la resta de països europeus aquest conflicte no s'ha donat i no és perquè no hi hagi tants advocats, sinó per la regulació establerta en aquest camp."** D'altra banda, també adverteix: **"En no haver trobat una trava important, hi ha hagut una sèrie de gent que ha anat a parar a la professió d'una manera residual, sense tenir autèntica vocació."** El mateix mercat, tanmateix, sembla estar començant a exercir d'element regulador: **"Ja fa dos o tres anys que s'ha començat a notar una disminució en el nombre de gent que accedeix a les facultats de dret i suposo que això ha passat perquè ha arribat a la societat el missatge que les coses no acaben d'anar bé."** La qüestió es resumeix segons ens diu en Ricard **"a saber respondre si el jove que surt de la universitat està realment preparat per exercir el dret de defensa."**

Un altre dels temes d'actualitat que preocupen als lletrats és el de la nova Llei d'enjudiciament civil: **"La gent del carrer no coneix exactament el que significa aquesta llei. Políticament s'ha volgut donar a entendre que serviria per arreglar els problemes que arrossega l'administració de justícia, però els qui hi treballem cada dia sabem que això no és cert."** I afegeix: **"Els advocats tenim una força relativa i hem intentat fer sentir la nostra veu, perquè el que volem es que quedi clar el missatge que la solució no passa per aquí."** Volem parlar també amb el degà del col·legi de Lleida sobre la utilització de la llengua catalana als jutjats: **"El català**

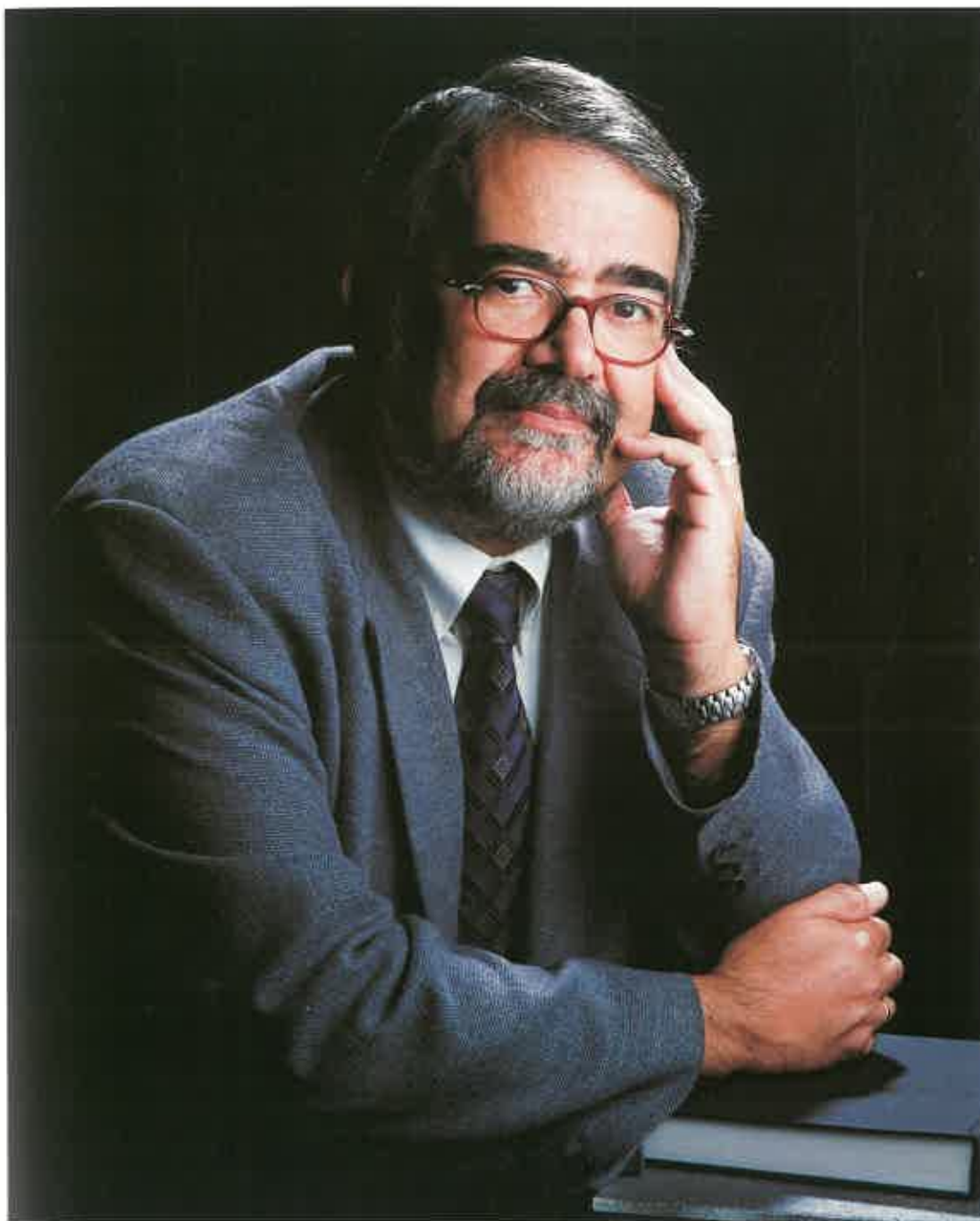
hauria d'estar en primera línia als jutjats de Catalunya i no ho està. De totes maneres, a Lleida hem aconseguit agilitar el tema de les traduccions fent que sigui el mateix Departament de Justícia qui les faci d'una manera immediata." Aquest jutjat lleidatà és conegut pel seu bon funcionament: **"Sí que és cert que sembla una mica una illa dins el territori i suposo que s'ha arribat a aquesta situació per diferents raons. La més important, considero, és que hi ha hagut una presidència de l'audiència que ha aconseguit crear un bon caliu. Això ha permès que els jutges no marxessin, i els mateixos lletrats també hi hem tingut molt a dir."** I segueix: **"La situació actual és fruit d'un esforç que no és producte d'un any ni de dos, sinó de molts."**

L'ètica professional no sempre aconsegueix estar al nivell que és obligat demanar-li, i en Ricard n'és conscient: **"El problema té molt a veure amb la massificació. Hi ha molta gent que no pot guanyar-se bé la vida, i és aleshores que s'oblida aquella cura exquisida que sempre havíem tingut els advocats en els aspectes deontològics."** I aquest és un perill per a la societat: **"Es perden les formes no solament en la manera de tenir cura d'un client i de desenvolupar correctament la feina, sinó a l'hora de captar-lo i d'actuar davant dels tribunals. En tot s'està notant aquest canvi d'hàbits que no ens ajuda gens com a col·lectiu, i que els ciutadans comencen a detectar."**

És encara un fet habitual que una persona de Lleida opti per anar a cercar un professional de Barcelona perquè li resolgui un conflicte: **"Crec que el problema té dues vessants. Per un cantó hi ha aquell que va a la capital perquè busca un advocat de prestigi, cosa que veig com a absurda i innecessària però que puc entendre des d'un punt de vista sociològic, i per l'altre, hi ha el qui hi va a veure un senyor que no és cap primera figura. Aquí és on em sembla que hi tenim molt a dir els advocats de comarques."** No obstant això, la situació es dona cada vegada amb menys assiduitat: **"Treballant bé això s'ha corregit molt i es corregeix, i s'avança dia a dia en aquest sentit."**

Aquest lleidatà assegura haver-se sentit sempre tan advocat que no sabria veure's a l'altre cantó de la taula exercint de jutge: **"Crec que per formació un lletrat podria ser un bon jutge, però jo personalment no m'hi sentiria bé."** Tant l'un com l'altre han de saber exercir amb la màxima professionalitat, però els diferencia el fet que **"l'advocat és qui sempre defensa una part i el jutge, per definició, no pot ser mai part."**

La vocació i les connotacions que portava implícita l'advocacia en aquells anys de lluita al final del règim franquista van fer que Ricard Borràs es decidís per la facultat de dret: **"Recordo professors com Quintero Olivares o Guàrdia Canela, dels quals vaig aprendre molt"**, ens diu. També ens parla de l'admiració per companys com Paco Mercader, ja desaparegut, i també per Duró. De qui guarda memòria per sempre és de la seva esposa Beatriu, i es mostra orgullós del seu fill Ricard, de 22 anys, que estem segurs que haurà heretat la sensibilitat i professionalitat d'aquest il·lustre professional.

“A la resta de països europeus, el conflicte de l'accés a la professió que tenim aquí no s'ha donat i no és perquè no hi hagi tans advocats, sinó per la regulació establerta en aquest camp”

Ricard Borràs - Lleida (Segrià)